

Vem vill vara en paragrafryttare?

Jag vill vara en sån där skön typ som tar dagen som den kommer. Som lever i nuet och ser det positiva i livet. Som har tillit till omgivningen och väjer lycka. Carpe diem liksom.

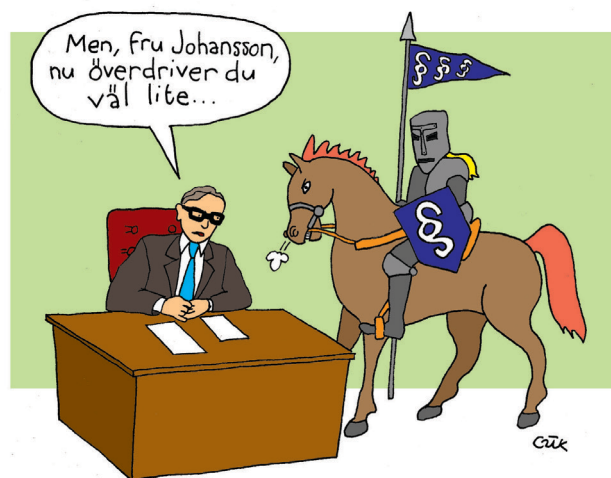
I stället tror jag att jag allt mer börjar bli en paragrafryttare. Kanske till och med en rättshaverist? En sån där jobbig typ som letar fel, terroriserar sin omgivning med samma frågor om och om igen och driver sin tes in absurdum. Och det är inte bara jag. Det verkar vara en sjukdom som sprider sig bland mina med-funkisföräldrar och vänner med egna funktionsnedsättningar.

Kampen om lägenhet till min son tog över tre år. Under de åren låg jag på och tjatade på handläggare (som slutade på löpande band), chefer och politiker i kommunen. Jag hävdade att jag hade lagen på min sida. Att LSS är en rättighetslag som ska följas och beslut ska verkställas.

Jag blev en skitjobbig människa som tjatade om samma sak år efter år. En galen morsa som inte kunde gilla läget och se det positiva i att bo i gruppbostad. Som i stället JO-anmälde kommunen – som i och för sig kritiserade kommunen på en rad punkter – och därmed orsakade en massa arbete för kommunens tjänstemän. Att jag inte bara kunde vara lite mer laid-back och ta en dag i taget. Förr eller senare löser det sig väl?

Eller när sonen kommer hem och är ledsen för att han fått veta att han inte längre ska få träna på Puffa. Det han gillar allra mest. Vi är några föräldrar som tar reda på mer och får veta att den hela omorganisationen av Puffa skett bakom lykta dörrar. Att habiliteringen inte diariefört ett enda beslut. Att det inte finns någon konsekvens- eller riskanalys. Ja då går vi banana i sann paragrafryttaranda. Vi borde kanske haft tillit till processen? Eller sett det positiva i att våra ungdomar nu får testa att träna på gym på stan som kanske inte funkade alls men kan vara en kul grej ändå?

I stället skickar vi mejl och begär möten. Ställer en massa jobbiga frågor. Vi har uppenbara svårigheter med att ha tillit till habiliteringens process. Vi bara maler på om våra ungdomar och deras behov. Vi begär ut dokument som inte finns från landstingets diarium och vi ordnar aktioner. Riktiga rättshaverister som fortsätter och fortsätter trots att vi redan fått besked om vad som gäller. Varför kan vi inte bara vara glada att våra ungdomar kan få gå på bio ibland och kanske ta en fika? Varför ska vi vara så jobbiga?

Uppdrag Granskning sänder ett program om missförhållanden i gruppbostad och korttidshem. Till och med den luttrade reportern verkar upprörd och har svårt att tro att det är sådana missförhållanden att människor till och med dör på en plats där de ska få hjälp och stöd. Men i intervjuerna med cheferna för boendena så får man känslan av att det bara är väldigt jobbigt att omgivningen lägger sig i det här. De kan inte uttala sig om enskilda fall. De arbetar efter sina riktlinjer. Det är enskilda olycksfall i arbetet.

De föräldrar som uttalar sig i programmet verkar ha smittats av Paragrafryttar-sjukan. De har hävdat sina barns rättigheter. De har krävt en massa. De har gjort livet surt för personalen och cheferna. Borde de i stället ha lutat sig tillbaka och börjat njuta av all ledig tid de fått när deras barn varit i kommunens omsorg? Barnen har ju ändå fått en plats. Blir de aldrig nöjda?

Det är så himla jobbigt att bli betraktad som en emotionellt störd person som bara går på i evighet. Att få de där nedlåtande blickarna och allt som sägs mellan raderna. Att inte bli tagen på allvar och därför tvingas lusläsa lagen, författa skrivelser och anmäla missförhållanden. Vem vill vara sådan? Antagligen ingen, men vi är många som inte har något val.

Nä, nu struntar jag i detta. Ska sätta på en kanna kaffe och lägga mig i soffan.

Carpe diem!